

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ СИВКА

chitanka.info

Снегът валя дни и нощи. Планината побеля. Дърветата приведоха клоните си. Големи преспи засипаха проходите. Само водите на потоците се чернееха в доловете и тяхното бучене глъхнеше в мълчанието на планината.

Дивите животни се приютиха в долините. По високите върхове не остана нито едно живо същество освен старата мечка, която спеше в бърлогата си. Дори дивите кози се прибраха ниско, в сечищата.

Само Сивка, горската зидарка, не се изплаши от виелиците и от студа. Гъстата сиво-синкава перушина не пропускаше топлината на малкото ѝ плоско тяло. Винаги весела и чевръста, от ранна сутрин до здрач Сивка прехвъркваше от дърво на дърво да търси храна. Якият ѝ клюн чукаше по замръзналата кора на старите дървета. Тя се изкачваше по грамадните стъбла на букаците като мишка, ту слизаше по тях с главата надолу тъй свободно, сякаш пълзеше по земята. Веселите ѝ чуруликания глъхнеха в тежкото мълчание на заснежените гори.

— Ах, колко трудно се откриват сега червейчетата! — оплакваше се Сивка. — Дърветата са заледени, кората им е твърда като камък. Главата ме боли от усилено чукане, а клюнът ми започва да се подбива. Само черният кълвач може да ме спаси от глада. Но къде ли е сега той? Отдавна не съм чувала силния му вик. Сигурно е слязъл към голямата долина на север.

Сивка повтаряше своите оплаквания почти на всяко дърво, ала никой не ѝ отговаряше, защото горите бяха пусли. И тя реши да отлети към долината.

Виелицата въртеше снежните рояци. Черните мъхове по вековните дървета бяха посребрени. Плачливо скърцаха буките и от клоните им се сипеше снежен прах.

— Не е ли виждал някой черния кълвач, който има червено теме? Не е ли чувал вика му? — питаше Сивка и прехвъркваше от дърво на дърво.

— Черният кълвач ли? Аз го видях — обади се един мъркащ глас.

— Къде е той? — зарадва се Сивка и завъртя плоската си глава на всички страни, да разбере отде идва гласът.

— Ще ти кажа, ела по-наблизо — чу се същият глас от хралупата на едно почерняло от старост дърво, което стърчеше като кюнец.

— О, ти ли си? Колко си хитра! — засмя се Сивка, като позна гласа на златката, и отмина опасната хралупа, дето дремеше кръвожадното зверче. Пърхайки със слабите си крилца, тя достигна долината. Тук снегът валеше равно и кротко. Долината беше оградена с високи ридове, обрасли с гъсти гори.

Първото живо същество, което Сивка срещна, беше един стар елен. Той лежеше до едно паднало дърво. Грамадните му рога приличаха на два дебели храста, израснали на главата му.

— Виждали ли сте черния кълвач? — попита Сивка.

Еленът я погледна с гордите си очи и нищо не отговори. Сивка го отмина оскърбена.

— Какъв е надменен! — каза си тя. — Най-добре е да потърся някой синигер. Те отдавна трябва да са тук.

И наистина скоро видя един от тях. Той беше настръхнал от студ, та изглеждаше като синкаво пухче.

— Здравей, драги! — бодро го поздрави Сивка.

— Здравей! — унило отвърна синигерчето със слабия си гласец. — Къде така?

— Търся черния кълвач.

— Ах, защо ти е този въглищар, който пищи из пожарищата? — учудено рече синигерчето.

— Навярно си много млад. Иначе не би ми задал този въпрос — каза Сивка. — Как си, друже, с храната?

— Зле. Всички дървета са замръзнали. Червейчетата са се скрили дълбоко. Нищо не може да се извади вече.

— Да, така е... Ключът ти е съвсем слаб за такава работа. И моят не го бива. Ние сме дребни птички. Затова дيريا кълвача.

— Но какво общо има това с черния кълвач? — попита раздражено синигерчето.

— Тръгни с мен! Ще ти покажа, когато го намерим. Иначе ще умреш от глад.

И Сивка хвъркна напред, като издаде звучните си: „Тцит, тцит!“

Синигерчето я погледна учудено, подвоуми се, после литна да я догони.

Двете птички срещнаха стадо сърни, които им казаха, че отдавна не са виждали черния кълвач, после срещнаха лисицата. Тя се опита да ги измами и да ги хване, ала Сивка ѝ се присмя и поведе синигерчето

след себе си. Най-после те чуха високия крещящ глас на ореховката^[1] и веднага литнаха към нея. Ореховката беше неразделна приятелка на черния кълвач.

— Какво сте се помъкнали? — изкрещя тя, щом ги видя.

— Не бъди толкова зла! — отвърна Сивка и запълзя надолу с главата по един дънер.

— Ние не търсим вас, а черния кълвач — обади се синигерчето.

— Аха, черния кълвач! — презрително каза ореховката и цяла настръхна от възмущение. — Защо-о-о? Защото сте некадърни да си намерите сами храна. Махайте се, готовани!

— Остави ги. Остави ги, нека вървят с нас! — обади се пронизлив и силен глас. — Те са толкова слабички и такива нищожни клюнове имат, че не би трябвало да се занимават изобщо с дърводълбане, ала нека от нас да мине. Нека си похапнат от нашата храна.

— Ти винаги си бил глупав и щедър — злъчно каза ореховката и сърдито изтри дългия си клон в един клон.

Сивка и синигерчето видяха черния кълвач. Той беше много едър, чер като въглен, а на темето си имаше яркочервено петно. Стоеше на едно загнило дърво, подпрян на яките си опашни пера, и юнашки удряше с клюна си по него. Гнила дървесина и кора от дървото хвърчаха на всички страни.

— Голям червей има тук — пищеше кълвачът и вкарваше в дупката дългия си език. — Ето че го хванах!

Ореховката се приближи към него и се опита да отнеме плячката му. Ала кълвачът излапа червея и високо се изсмя. После хвъркна на друго дърво.

Синигерчето и Сивка надникнаха в издълбаната дупка на дървото. Там между разбитата и разкъсана от кълвача дървесина те намериха няколко личинки, които кълвачът не беше забелязал. Синигерчето се оживи.

— Сега разбрах каква била работата — каза то. — Трябва да живеем от остатъците на чуждата трапеза.

— Не — отговори Сивка, — ние ще изяждаме това, което той не вижда, но ние можем и друго — да се възползваме от разбитата кора и сами да си търсим там храна.

Двете птички последваха черния кълвач. След тях се присъединиха и други синигери. Птичата дружина оживи с чуруликанията си затрупаните с кит гори. Само ореховката продължаваше да се сърди и да се кара на птичките. Ала никой не ѝ обръщаше внимание. Черният кълвач весело и самодоволно се смееше. Той се гордееше, че благодарение на неговия як клюн толкова много малки птички можеха да намерят храна.

---

[1] Ореховка — черно-кафява птица, прилична на сойката. — Б.а.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.